

Byrderne et andet Sted hen, og nu forventer jeg altsaa under Udvalgsbehandlingen at se, hvor det er, det ærede Medlem vil lægge Byrderne, hvis han ikke, hvad jeg stadig haaber, naar han faar overvejet Spørgsmaalet nærmere, alligevel vil blive staaende ved det her foreliggende Forslag, som ikke tynger nogen mere, end at han nok skal holde sig oprejst.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde gjort Urét i at sige, at nogle var stemte for ikke at modtage Støtte fra det offentlige, fordi det kom til at gaa ud over deres Portemonnaie, som det ærede Medlem sagde. Efter at det ærede Medlem havde udviklet en saadan Frygt for visse Portemonnaier her i Landet, som han havde gjort umiddelbart forinden, forekom Sætningen mig ganske vist lidt besynderlig. Men det, jeg fremførte, var ikke det, det ærede Medlem lagde deri. Jeg stillede blot to Kendsgerninger overfor hinanden og sagde, at hvis man giver til hele Befolkningen, betaler den mest velstillede sin Andel fuldt ud og faar altsaa ikke noget af det offentlige. Han medvirker til en almindelig Prisregulering, hvortil han for sit Vedkommende betaler fuldt ud, men han medvirker altsaa til, at hele Reguleringen fremtræder som det, den skal være, en Sænkning af Prisniveauet, som ved en uretfærdig Skæbne er steget saa højt, at det er blevet for højt for den største Del af Befolkningen.

Richelieu: Den højtærede Indenrigsminister nævnede, at en meget stor Lord i det engelske Overhus havde udtalt sig for, at i Merindtægtsskat kunde man uden at genere sig tage lige saa meget, man havde Lyst til. Ja, det er vist meget rigtigt, siden den højtærede Minister siger det, men Gud ved, om denne høje Lord i det høje engelske Overhus nogen Sinde under Krigen har gjort en eneste Smule for at bringe Penge til Landet eller for overhovedet at virke med til noget, som kunde skaffe andre Arbejde og Indtægt og derigennem ham selv? Det har han maaske neppe. Den samme store Lord har derimod maaske stadig under Krigen nydt svimlende Indtægter, som han uden at røre sig har arvet fra sine Forfædre, maaske gennem Aarhundreder, og maaske har han kun bidraget meget lidt til Landets Udgifter. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister ved, skønt han ikke nævnede det, at i England er Procenten for Indtægtsskat ens for smaa og store Indtægter, og det grunder sig, som den højtærede Minister sikkert ogsaa

ved, paa, at i England har man anset det for det Fundament, hvorpaa selve Parlamentarismen bygger, at den ene, der ingen Skat betaler eller maaske kun betaler en meget lille Skat, ikke skulde kunne sidde og sætte de andre i Skat. Det er det Fundament, som den engelske Parlamentarisme bygger paa, og det holder godt den Dag i Dag. Der er sat en Grænse, under hvilken man ingen Skat betaler, men over den Grænse er Indkomstskatteprocenten den samme for alle, ogsaa for Lorden i Overhuset med hans Millioner maaske, om Aaret. Den har varieret meget stærkt under Krigen, fra enkelte Pence af et Pund op til flere Shillings, men den er ens for alle. Det er ikke Tilfældet her i Landet, her er man kommet bort fra det Princip. Vi har taget af den engelske Parlamentarisme det, som vi mente var godt, det, som passede os, den lige Stemmeret, som vi har, og som jeg selv har været med til at stemme for, men med Hensyn til Ansættelse til Indkomstskat er man gaaet bort fra Fundamentet for den engelske Parlamentarisme og har sat en stigende Skala, som for Tiden er meget høj.

Den højtærede Minister udtalte overfor det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Kragh), at det i det hele taget ikke var saa slemt med Skatterne herhjemme. Jeg har for nogle Maaneder siden i dette høje Ting nævnt et Eksempel. Det var taget af Dagbladet „Børsen“, som havde konstateret, at det var rigtigt. Det var en erhvervsdrivende i Esbjerg, som i et Aar med alle de forskellige Skatter lagte sammen betalte 74 pCt. af sin samlede Indtægt i Skat, gennem Dobbeltbeskatningen, først Beskatningen af det Aktieselskab, han havde lavet sin Forretning til, og saa Beskatningen af hans Indtægt, gennem Kommuneskat, gennem Statsskat, gennem Til lægsskat, det ene efter det andet. Dersom man nu tænker sig, at denne Lov, som den højtærede Minister selv indrømmer, kan komme op til 25 pCt., bliver fuldt anvendt, og man saa lægger de 25 til de 74, saa har man 99 pCt. Jeg ved ikke, om Ministeren mener, at det er rimeligt. Den Mand — det var en Skibsreder i Esbjerg, hans Navn kunde ogsaa skaffes til Veje — har arbejdet under Krigen, maaske med Risiko for alt, hvad han ejede og havde, har arbejdet for Landets Tarv, for at bringe Penge her til Landet. Nogle af hans Skibe er maaske imellem de 250, vi har mistet, nogle af hans Folk har maaske været imellem de henimod 400 Mennesker, der er gaaet tabt, men han er blevet ved at arbejde og Resultatet af Ministerens Lov kunde altsaa